

Arrest

nr. 64 110 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 juni 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 21 maart 2008 (RvV 21 maart 2008, nr. 9.062)

1.4. Verzoeker diende op 13 februari 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij arrest van 6 december 2010 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in punt 1.5 vermelde beslissing (RvV 6 december 2010, nr. 52.452).

1.7. Op 4 maart 2011 nam de commissaris-generaal wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 7 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met een officiële inschrijving in Bamut (Tsjetsjenië). U bent gehuwd met E.(...) S.(...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.062.279). U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 28 juni 2007 omwille van volgende redenen. Op 21 juni 2004 ontmoette u een vriend, A.(...) A.(...), die u naar zijn huis in Tchemulga (Ingoeshetië) bracht. Op de terugweg naar uw eigen huis werd u rond 21-22 uur op het kruispunt Bakinskaya-Nesterovskaya tegengehouden door gewapende, gemaskerde mannen. U moest uitstappen en op de grond gaan liggen. Ze namen uw wagen mee en daarom ging u te voet naar huis. Onderweg hoorde u schoten en explosies in de verte. In de loop van die nacht en de volgende dag bleven u en uw echtgenote schoten horen. Pas op 23 juni 2004 durfde u naar de ROVD te gaan om de diefstal van uw auto te melden. U mocht echter niet tot aan het gebouw komen. Daarom riep u naar een persoon die buitenkwam wat u daar kwam doen. Deze agent noteerde uw gegevens maar zei dat ze momenteel niet in staat waren om die diefstal te onderzoeken. Die nacht was immers de ROVD van Sleptsovsk aangevallen en waren er ook aanvallen van boeviken in Nazran en Karaboelak (Ingoesjetië) geweest. Op 24 juni 2004 vielen 's ochtends gewapende mannen bij u binnen. U werd geslagen, geboeid, geblinddoekt en meegenomen in een UAZ. U werd een week vastgehouden op een onbekende plaats, in een kelderruimte. U zat alleen maar hoorde wel geschreeuw van andere personen. Drie à vier keer werd u geslagen tijdens uw arrestatie door mannen, die zowel Ingoesh als Russisch spraken. U werd ondervraagd over uw wagen en ze wilden namen weten van andere personen. Op het einde van uw opsluiting werd u bedreigd met foltering door enkele mannen in uniform en in burger. Uit angst ondertekende u enkele papieren waarvan u de inhoud niet kende. Ze zeiden dat u tijd kreeg om informatie te verzamelen en dat u dan bericht zou krijgen om die informatie door te geven. Ongeveer een dag later werd u door militairen naar buiten geleid, geboeid en geblinddoekt. U werd gedropt in Barsuki. U was vrijgekocht door uw familie voor 3000\$. Ene T.(...) haalde de zak van uw hoofd en zei dat u moest wachten op uw familie. Een kwartier later ongeveer kwamen uw familieleden I.(...) en A.(...) en zij brachten u naar uw huis. U was 2 weken bedlegerig thuis en dan woonde u ongeveer een maand bij familieleden alvorens terug thuis te gaan wonen.

Eind 2005 werd u verplicht in te stappen in een auto, toen u het huis van een familielid verliet. Er zaten drie mannen in die auto, waarvan u er twee herkende van bij het ondertekenen van die papieren. U zei dat u geen informatie had verzameld en ze gaven u een concrete opdracht: u moest informatie verzamelen over mensen in Assinovskaya, die hulp verleenden aan de mensen in de bossen van Bamut. In mei 2006 werd u opnieuw door diezelfde mannen meegenomen in een wagen. Deze keer zeiden ze u dat u via A.(...) T.(...), een inwoner van uw dorp, informatie moest verzamelen over wahabieten. Op 29 januari 2007 gaven die mannen u een laatste kans: u moest op 30 januari 2007 naar Nazran gaan, naar de GAI-post waar u met ene S.(...) zou moeten spreken over de mufti van Ingoeshetië. U deed dit niet en zonder uw familie in te lichten over uw problemen dook u enkele dagen onder bij een kennis. Op 31 januari 2007 was er een poging tot aanslag op de mufti. Toen u op 2 februari 2007 's avonds terugkeerde naar uw huis, vertelde uw familie u dat er die dag mensen in uniform een huiszoeking hadden uitgevoerd bij u thuis en dat ze u wilden beschuldigen van die aanslag. Na enkele minuten verliet u het huis en dook u onder bij uw vriend Ach.(...) in Tchemulga. A.(...) ging enkele keren naar Sleptsovsk en vertelde u dan over hetgeen daar gebeurde, maar hij vertelde niemand waar u zich bevond. Zo vertelde A.(...) u dat men u was komen zoeken bij uw schoonouders in Nesterovskaya. Ze waren ook op 23 februari 2007 terug gekomen en hadden getracht uw vrouw mee te nemen. Daarop had zij het land verlaten. Het was uw bedoeling om tijdelijk in Azerbeidzjan te gaan wonen maar toen u te weten kwam dat uw vrouw in België was en daar asiel had gevraagd, veranderde u uw plannen. Op 24 juni 2007 verliet u Tchemulga 's ochtends met een wagen

die u naar Brest (Wit-Rusland) voerde. Van daar reisde u door naar België. Inzake uw eerste asielaanvraag werd op 3 december 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal. U tekende op 11 december 2007 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, die op 21 maart 2008 opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

U vernam dat uw ouders in september 2008 terug naar Assinovskaya verhuisden. Op dit adres zouden zij vaak bezoek krijgen van Kadyrovtsi die naar u op zoek waren. Uw ouders werden bedreigd met brandstichting als zij uw verblijfplaats niet zouden melden. Eind januari 2009 vernam u van uw oom dat er op 12 januari 2009 een convocatie voor u was toegekomen op uw verblijfsadres in Ingoesjetië, vanwege de ROVD van de Sunzhensky regio. Op 13 januari 2009 werd H.(...), die op uw adres verbleef, opgepakt door de ROVD en na twee dagen vrijgelaten met behulp van een advocaat. Deze advocaat kon een bewijs bemachtigen bij de ROVD van het feit dat u gezocht werd voor bendevoorming. Verder vreesde u vanwege uw Georgische achternaam problemen te zullen kennen in de Russische Federatie, in de nasleep van het conflict in Ossetië in de zomer van 2008. Op basis van deze elementen diende u op 13 februari 2009 voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Ter verklaring van uw asielmotieven in het kader van uw tweede asielaanvraag verwees u naar de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald. Deze motieven werden reeds besproken bij de behandeling van uw eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal oordeelde toen dat de desbetreffende asielverklaringen ongeloofwaardig bleken. De nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag naar voor brengt, zijn echter niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven alsnog kunnen herstellen.

Zo verklaarde u dat uw ouders, nadat zij in september 2008 naar uw vroegere woning in Assinovskaya verhuisden, vaak bezoek kregen van Kadyrovtsi die naar u op zoek waren. Daarbij werden zij bedreigd met brandstichting, als zij uw verblijfplaats niet zouden melden (CGVS p. 2). U noch uw echtgenote situeren echter concreet wanneer die bezoeken aan uw ouders plaats vonden, noch om hoeveel bezoeken het dan zou gaan (CGVS E.(...) S.(...) p. 2). Bovendien is het niet duidelijk door wie u nu precies gezocht zou worden. U verwees immers zowel naar de ROVD (CGVS p. 2), als naar de Kadyrovtsi (Vragenlijst DVZ vraag 36), terwijl u op het einde van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de FSB vreesde (CGVS p. 2). Uit een herlezing van uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag, bleek verder dat u ook toen niet helemaal duidelijk wist met wie u precies problemen kende. U wist immers niet welke instanties er op 2 februari 2007 bij u thuis een huiszoeking hadden verricht (CGVS dd 02/08/2007 p. 22). Hoewel u zelf niet thuis was op dat moment, was u vrouw wél aanwezig bij de huiszoeking. Zij wist op het Commissariaat-generaal te vertellen dat de Ingoesjetische politie samen met Russen het huis bezochten om u te vinden (CGVS E.(...) S.(...) dd 27/04/2007 p. 8). Gezien het grote belang van deze gebeurtenis – u besloot immers naar aanleiding van deze huiszoeking onder te duiken – is het weinig aannemelijk dat uw vrouw u niet verteld zou hebben welke instanties naar u op zoek waren. Het is ook niet geloofwaardig dat u daar zelf niet naar informeerde bij uw vrouw. Gezien deze vaststellingen is de loutere vermelding van regelmatige bezoeken aan uw ouders niet afdoende om aannemelijk te maken dat u actueel nog steeds gezocht zou worden. Bovendien blijft het onduidelijk wie er dan precies naar u op zoek zou zijn.

Andere elementen van ongeloofwaardigheid die in het kader van uw eerste asielaanvraag werden vastgesteld, werden eveneens niet weerlegd. Dit geldt voor de vaststelling dat uw echtgenote eerst de Russische Federatie verliet, terwijl u gezocht werd en al sinds juni 2004 problemen kende, evenals voor de vaststelling dat u uw echtgenote niet op de hoogte had gebracht van de problemen die u in de periode 2005-2007 zou hebben gekend. Wat betreft het gebrek aan geloofwaardigheid dat werd vastgesteld met betrekking tot de reisroute die u bij uw eerste asielaanvraag opgaf, gaf u nu zelfs toe dat u hierover gelogen had (CGVS p. 5). Uw verklaring, dat dit uw enige leugen was, weegt echter niet op tegen de vaststelling dat u deze 'valse' reisroute tijdens uw eerste asielaanvraag zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal had uitgelegd. Dat u pas in het kader van uw tweede asielaanvraag uw werkelijke reisroute wilde geven omdat u deze had afgelegd met valse papieren (CGVS p. 5), doet uiteraard afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook de door u voorlegde nieuwe documenten kunnen het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen. Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat de convocatie die u voorlegt, enkel weergeeft dat u wordt opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van verdachte. Er wordt echter geen melding gemaakt van de zaak waarin u verdacht wordt, noch wordt er verwezen naar de door u aangehaalde problemen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u pas nu, dit wil zeggen twee jaar na uw vertrek uit de Russische Federatie én vijf jaar na de aanslagen van 2004 die aan de basis liggen van uw problemen, een convocatie toegestuurd zou gekregen hebben en nooit voordien. Immers, terwijl u zich nog in de Russische Federatie bevond, werden er geen convocaties gestuurd, zo verklaarde u. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, wierp u op dat u nog één convocatie ontving in februari 2008 (CGVS p.4), maar dat deze niet bewaard werd. Echter, het feit dat u van deze convocatie nooit eerder spontaan gewag maakte en ze ook niet kon voorleggen, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt. Bovendien kon u zelf geen enkele verklaring bieden voor de laattijdigheid van de door u voorgelegde convocatie. Hierbij aansluitend is het toch ook opmerkelijk dat deze convocatie naar uw adres in Ingoesjetië werd gestuurd, terwijl u daar niet eens geregistreerd stond (CGVS p. 4-5).

Verder legde u nog een opsporingsbericht voor, dat uitgaat van de OVD van de Sunzhensky regio te Ingoesjetië. In dit document wordt gemeld dat u daadwerkelijk in operationele opsporing bent op verdenking van deelname aan een bende, en dit sinds februari 2007. Het betreft hier echter een gesolliciteerd document, dat door uw oom via een advocaat zou zijn aangevraagd (CGVS p. 5). U blijft echter vaag over deze advocaat, die zich niet alleen over uw zaak wilde ontfemen, maar die er ook voor gezorgd zou hebben dat de persoon, die in jullie huis woonde en in januari 2009 werd opgepakt, vrijgelaten werd (CGVS p. 2). Ook al bleek hij bereid zich met uw zaak bezig te houden, u weigerde zelf de hulp van die advocaat omdat u van mening was dat het niet realistisch was (CGVS p. 2-3). Een dergelijke verklaring is toch weinig aannemelijk gezien de door u aangehaalde ernst van uw problemen. Overigens legt u ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot deze advocaat en zijn door u gemelde tussenkomsten. Dit element, samen met het gegeven dat volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, iedereen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië tegen betaling eender welk document kan kopen, ondermijnt de waarde van dit opsporingsbericht.

Het is daarnaast wel erg opmerkelijk dat u plots, na een negatieve beslissing van uw asielprocedure en in functie van een regularisatieaanvraag, een kopie van uw Russisch paspoort kon voorleggen. Op de vraag waar u deze kopie vandaan haalde, antwoordde u dat u er pas nu aan gedacht zou hebben dat er zich misschien een kopie van uw paspoort op uw propiska-adres bevond in Tsjetsjenië (CGVS p.6), waar uw ouders sinds september 2008 verbleven. Het is echter weinig logisch dat u daar nooit eerder aan gedacht zou hebben en dat u nooit eerder moeite heeft gedaan om zulk document te bekomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent niet helemaal in overeenstemming met die van uw echtgenote. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij aangaf dat deze kopie van uw paspoort op uw verblijfsadres in Ingoesjetië lag (CGVS Elina Saitova p.4) en niet in Tsjetsjenië, zoals u beweerde. Het is verder ook opmerkelijk dat u nu plots wel zeker was dat uw intern paspoort bij de huiszoeking op 2 februari 2007 werd meegenomen (CGVS p. 6), terwijl u daar nog sterk aan twijfelde toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag gehoord werd. Bovendien slaagde ook uw echtgenote er plots in om in het kader van haar tweede asielaanvraag haar originele Russische paspoort voor te leggen, dat volgens de verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag werd afgenomen door de passeur. Ze gaf daarbij nu aan dat de passeur bij haar terugreis haar intern paspoort had teruggegeven aan haar ouders. Zij had dit paspoort dan naar België laten komen, opnieuw in het kader van een regularisatieaanvraag, ergens in de zomer of herfst van 2008 (CGVS E.(...) S.(...) p. 3). Ook haar internationaal paspoort werd door de passeur terug aan haar ouders bezorgd, maar dit document liet uw echtgenote niet overkomen naar België. Het is toch bijzonder zwaarwichtig te noemen, dat zij pas in het kader van haar tweede asielaanvraag haar origineel intern paspoort voorlegt. Dit des te meer, gezien u zelf aangaf dat zij dit paspoort al een week of twee naar haar aankomst in België, terug

had ontvangen (CGVS p. 7). Toen uw echtgenote hierop werd gewezen, bevestigde ze dat ze het paspoort inderdaad al langer in bezit had, maar dat ze het niet getoond had omdat ze al geïnterviewd was (CGVS E(...) S(...) p. 4). Er kan echter verwacht worden dat, gelet op de uitdrukkelijke vraag van de asielinstanties naar jullie paspoorten, jullie dit document zo spoedig mogelijk overhandigen, ongeacht het feit of er al een interview was geweest.

Deze vaststellingen ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie asielverklaringen. Overigens bevatten zowel het intern paspoort van uw echtgenote als de kopies van uw intern paspoort enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Dit geldt eveneens voor uw rijbewijs, dat reeds besproken werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

De door u voorgelegde medische attesten werden in België opgesteld in de periode van maart 2009 tot februari 2011. Alle elementen in deze attesten werden gesteund op uw persoonlijke verklaringen. Daarnaast kan een medisch of psychologisch attest, dat louter vaststelt dat u psychologische problemen kent, in geen geval een formeel bewijs vormen dat deze problemen verband houden met de door u vermelde feiten. Er wordt in deze attesten o.a. opgemerkt dat uw capaciteit om te getuigen over de omstandigheden van uw traumata verzwakt is door PTSS. Ook wordt er gesteld dat de angsten die u ondervindt incoherenties en lacunes in uw verklaringen verrechtvaardigen. Op basis van het psychologisch evaluatieonderzoek dat op 2 maart 2011 uitgevoerd werd, kon de adviseur-expert van het Commissariaat-generaal echter stellen dat u zowel tijdens uw eerste asielaanvraag als actueel, tijdens het onderzoek, over ruim voldoende cognitieve krachten beschikt om op een zelfstandige en functionele manier uw asielrelaas correct te verdedigen. Een kennisname van beide gehoorverslagen is op zich al onmiskenbaar. Hieruit blijkt immers dat u zowel in het kader van uw eerste als van uw tweede asielaanvraag uw verklaringen op een coherente en omstandige manier kon uitleggen. Uit het onderzoek van de adviseur-expert blijkt verder dat er wordt ontkracht als zou u lijden aan zware cognitieve verstoringen op basis van een PTSS. Aldus is er geen sprake van een dermate aantasting van uw cognitief geheugen waardoor u niet in staat zou zijn eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige manier te reproduceren. Aangezien bovenstaande vaststellingen betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, dient te worden besloten dat deze attesten geen invloed hebben op de bovenstaande vaststelling met betrekking tot de ongeloofwaardigheid en onaannemelijkheid van uw asielverklaringen.

Tenslotte gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan dat u vanwege uw Georgische achternaam problemen vreesde te kennen in de Russische Federatie, in de nasleep van het conflict in Ossetië (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken vraag 36). U gaf echter aan dat u weliswaar geboren bent in Georgië, maar dat u daar nooit gewoond heeft en zich geen Kistnets voelt (zoals uw vader van origine is, CGVS p. 8). U heeft ook het Russische staatsburgerschap, zoals blijkt uit de door u voorgelegde kopie van uw intern paspoort. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel in de Russische Federatie geen vijandige houding heerst ten aanzien van Georgiërs. Dit werd gemeld door twee gecontacteerde mensenrechtenorganisaties. Zo had het Sova Center geen getuigenissen over eventuele vervolging of discriminatie van Georgiërs. Enkel in bepaalde kringen, zoals in een publicatie van de patriottische jeugdbeweging Nashi, wordt er een anti-Georgische politiek gevoerd. Ook het Memorial Human Rights Center liet weten dat er vanwege de Russische bevolking nooit een vijandigheid heerste ten aanzien van Georgiërs en dat dat anti-Georgische campagne van 2006 door de overheid was opgezet. Zelfs op het hoogtepunt van het conflict tussen Rusland en Georgië, bleken enkel marginale groepen een anti-Georgische politiek te voeren. Gezien u zelf geen concrete voorbeelden of objectieve informatie voorlegt, dient er dan ook te worden geoordeeld dat uw Georgische herkomst niet kan worden aanzien als een reden van vervolging of discriminatie.

Bijgevolg, gezien de door u aangebrachte nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag niet vermogen de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen te herstellen, kan dan ook evenmin in het kader van uw tweede asielaanvraag worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste “middel” voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn identiteit, geattesteerd door een kopie van zijn Russisch intern paspoort niet betwist en niet op geldige wijze de vrees voor vervolging ontkracht. Deze vrees blijkt volgens verzoeker uit het feit dat hij werd meegenomen, vastgehouden en bedreigd werd, dat hij verplicht werd om documenten te ondertekenen, dat hij verplicht werd inlichtingen te verschaffen over de inwoners van Assinovskaya die verdacht werden van samenwerking met de strijders in Bamut, dat er huiszoeken plaatsvonden waarbij meegedeeld werd dat verzoeker verdacht werd aan deelname aan een aanslag op de mufti in Ingoesjetï en dat zijn ouders bedreigd werden door de Kadyrovtsi. Vervolgens stelt verzoeker dat het bestaan van een opsporingsmandaat en de authenticiteit van het document dat hij in origineel heeft neergelegd niet geldig werd ontkracht. In de beslissing wordt volgens verzoeker ook niet op precieze wijze verwezen naar de bronnen die haar onderbouwen en wordt enkel een summiere samenvatting gemaakt van het CEDOCA-document uit het administratief dossier, zonder de elementen van de informatie aan te duiden die van toepassing zouden zijn op verzoeker. Ten slotte stelt verzoeker dat het risico op ‘zware aantastingen’, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet op geldige wijze wordt weerlegd.

2.2. Waar verzoeker oppert dat zijn identiteit niet wordt betwist en de bestreden beslissing zijn vrees voor vervolging niet op geldige wijze ontkracht, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn asielrelaas. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet precies aan te geven welke elementen uit de aan het administratief dossier toegevoegde CEDOCA-documenten (stuk 19, Landeninformatie) op hem van toepassing zijn, maar volstaat het dat deze informatie aan het

administratief dossier werd toegevoegd zodat verzoeker kan nagaan of de samenvatting die in de bestreden beslissing werd opgenomen hiermee in overeenstemming is.

2.4. In wat als een tweede middel dient te worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het *“principe van de adequate motivering van administratieve beslissingen, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke een administratieve autoriteit, wanneer ze een beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing moet nemen”*. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan en het *“gebrek aan motivering met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming (...)”*. Daarnaast voert verzoeker de schending aan van het beginsel van het voordeel van de twijfel en ten slotte de *“verkeerdelijke en gedeeltelijke lezing van de CEDOCA documenten gevoegd aan het administratief dossier”*. Verzoeker citeert twee paragrafen uit het CEDOCA-document *“Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 5 november 2009 en stelt dat de situatie in Ingoesjetië extreem onstabiel is en het extreem moeilijk is om de auteurs van de geweldpleging te identificeren. Uit artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet vloeit voort dat de gronden voor vervolging kunnen worden toegeschreven door de vervolger waardoor de beslissing volgens verzoeker niet op een geldige wijze is gemotiveerd.

Met betrekking tot het psychologisch onderzoek wijst verzoeker erop dat de expert-adviseur van het Commissariaat-generaal, dhr. QUINTYN, *“geen geneesheer-specialist en nog minder een psychiater”* is. De medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd, werden opgesteld door Dr. PICARD, psychiater, die verzoeker sedert drie jaar opvolgt. Verzoeker citeert uit een medisch attest van 24 februari 2011, waarvan hij stelt dat het per faxbericht werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voert aan dat de elementen die erin zijn opgenomen niet geldig worden ontkracht door de verwijzing naar het rapport van dhr. QUINTYN omdat deze niet de hoedanigheid van psychiater heeft. Met verwijzing naar arresten van de Raad van State stelt verzoeker dat moet worden overgegaan tot een diepgaand onderzoek en het advies dient te worden ingewonnen van een onafhankelijke specialist. Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met de medische informatie uit het attest van Dr. PICARD en is verzoeker slechts éénmaal gezien door dhr. QUINTYN, die geen specialist in de psychiatrie is. Verzoeker haalt rechtspraak van de Raad van State aan en citeert uit een arrest waarin wordt gesteld dat de tegenpartij zich in aanwezigheid van medische attesten opgesteld door een geneesheer-specialist, niet tevreden kan stellen met de opinie van haar geneesheer-raadsman die niet gespecialiseerd is in de tak van de geneeskunde die de aandoening behandelt waaraan de aanvrager lijdt. Verzoeker heeft meerdere medische attesten voorgelegd die opgesteld zijn door een specialist waarvan de inhoud niet geldig werd weerlegd. Terloops wijst verzoeker erop dat hij op het ogenblik van zijn eerste gehoor nog niet werd opgevolgd door een psychiater en hij dus niet in staat was een medisch attest voor te leggen, maar dat hij dat in het kader van zijn tweede asielaanvraag wel heeft gedaan. Volgens verzoeker is het opvallend dat de adviseur zich op anderhalf uur een beeld heeft gevormd van de psychiatrische toestand van verzoeker terwijl zijn conclusies radicaal verschillend zijn van deze van de geneesheer-specialist die hem gedurende drie jaar opvolgt. Het Commissariaat-generaal besluit om zich niet te conformeren naar het advies van Dr. PICARD, maar naar de adviseur, die zelfs niet beschikt over dezelfde kwalificaties. Verzoeker is van oordeel dat dit voldoende is om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt dat de bespreking van de actuele situatie in Tsjetsjenië totaal irrelevant is. Ondanks het feit dat verzoeker zijn propiska heeft verkregen in Bamut en vervolgens in Assinovskaya in Tsjetsjenië, heeft hij uiteengezet dat hij sinds 2003 in Septovsk in Ingoesjetië verbleef. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had bijgevolg moeten verwijzen naar de situatie in Ingoesjetië en niet deze in Tsjetsjenië. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het CEDOCA-document *“Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 5 november 2009 toe en hij citeert hier enkele paragrafen uit. Er werd, zo beweert verzoeker, een manifeste appreciatiefout gemaakt doordat in de beslissing met de actuele situatie in Ingoesjetië geen rekening werd gehouden waardoor de beslissing moet worden vernietigd. Verder stelt verzoeker dat de beslissing evenmin rekening houdt met het document van UNHCR, dat als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat de actuele toestand in Tsjetsjenië betreft.

Onder een titel met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag had aangebracht, gaat verzoeker in op de onduidelijkheid over de frequentie van de bezoeken van de Kadyrovtsi en de vraag wie (ROVD of FSB) naar hem op zoek is. Verzoeker wijst erop dat hij noch zijn vrouw aanwezig waren tijdens de bezoeken van de Kadyrovtsi aan de domicilie van verzoekers ouders te Assinovskaya waardoor het moeilijk is om verduidelijking te brengen omtrent de data en de frequentie van de bezoeken. Hij wijst erop dat uit de informatie blijkt dat dit soort bezoeken frequent plaatsvindt in

Tsjetsjenië en Ingoesjetië en vaak plaats hebben op momenten van zware stress voor de betrokkenen, waardoor het bijzonder logisch lijkt dat verzoeker zijn ouders niet precies ondervraagd heeft over de data en frequentie van hun bezoeken. Met betrekking tot de huiszoeking brengt verzoeker zijn antwoorden uit het gehoorverslag onder de aandacht en zegt hij dat het niet correct is te beweren dat hij uit een gebrek aan interesse niet wist welke dienst een huiszoeking had verricht. In werkelijkheid was verzoeker niet aanwezig tijdens de huiszoeking en heeft zijn vrouw, die geterroriseerd was, geen enkele vraag gesteld aan deze mannen en meende zij begrepen te hebben dat ze tot een federale of nationale Ingoesjetische dienst behoorden, wat ze overigens verklaarde tijdens haar gehoor ter gelegenheid van haar eerste asielaanvraag. Verzoeker leidt uit de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af dat er slechte wil is en men weigert zich in het standpunt van de asielzoeker te plaatsen wat nochtans volgens de *“Guide des procédures et des critères”* verplicht is. Na onderzoek van de gehoorverslagen besluit verzoeker dat de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker niet duidelijk zou zijn geweest met betrekking tot de instanties waarmee hij problemen zou hebben ondervonden. Verzoeker citeert uittreksels uit de gehoorverslagen en stelt dat hij gepoogd heeft zo duidelijk mogelijk te zijn, rekening houdend met de extreem instabiele situatie die heerst in Ingoesjetië. Verzoeker verwijst naar het CEDOCA-document dat hij als bijlage heeft toegevoegd, citeert hieruit een paragraaf en besluit dat het extreem moeilijk is om vast te stellen wie de daders zijn van criminele feiten of aanhoudingen, terwijl het net dit is wat aan verzoeker verweten wordt. De beslissing vertoont, zo besluit verzoeker, een motiveringsgebrek op dit punt.

Met betrekking tot het eerdere vertrek van de vrouw van verzoeker uit de Russische Federatie wijst verzoeker erop dat dit geen geldig element is om de weigeringsbeslissing te ondersteunen omdat dit geen aanleiding geeft tot een gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker acht de redenering absurd omdat verzoeker zich verscholen had bij een vriend en zijn vrouw de eerste was die de Russische Federatie verliet, waardoor de beslissing niet correct gemotiveerd is.

Aangaande de reisroute merkt verzoeker op dat de leugen met betrekking tot zijn reisroute volgens de commissaris-generaal het geheel van zijn verklaringen in diskrediet brengt. Verzoeker is het oneens en beweert dat zijn verklaringen op andere punten van zijn vertoog perfect coherent en concordant zijn. Geen enkele contradictie werd opgeworpen tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker wijst erop dat hij spontaan zijn initiële verklaringen betreffende zijn traject heeft aangepast en dit gedaan heeft uit angst omwille van het feit dat hij met valse documenten reisde. Volgens verzoeker kan dit element de beslissing niet afdoende motiveren.

Tegen de motieven met betrekking tot de convocatie die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag had voorgelegd, brengt verzoeker in dat het Commissariaat-generaal niet kan bewijzen dat een convocatie van een Ingoesjetische of Federaal Russische dienst de vermelding van de zaak bevat voor dewelke men wordt geconvoceerd. Verzoeker benadrukt dat deze convocatie in verband gebracht moet worden met het opsporingsbericht dat tegen hem werd opgesteld. Hij is verbaasd over de stelling dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de convocatie vijf jaar na de feiten zou worden verzonden. Daarbij verwijst verzoeker naar het CEDOCA-document dat hij reeds eerder vernoemde wat volgens hem voldoende bewijst dat er een verkapte oorlog woedt in Ingoesjetië waarvan de intervenanten niet altijd aangeduid kunnen worden. Tenslotte wijst verzoeker het argument dat het opmerkelijk is dat de convocatie naar zijn adres in Ingoesjetië werd gestuurd terwijl hij daar niet eens geregistreerd stond als absurd van de hand. Verzoeker legt uit dat de huiszoeking van 2 februari 2007 ook in dezelfde woning plaatsvond waardoor de Ingoesjetische en Federaal Russische diensten perfect wisten dat verzoeker op dit adres resideerde waardoor het niet verbazingwekkend is dat de convocatie naar hetzelfde adres werd verzonden.

Over het opsporingsbericht dat hij had neergelegd, is verzoeker het oneens met de stelling van de commissaris-generaal dat het om een *“geïnterpreteerd”* document zou gaan en dat in Tsjetsjenië of Ingoesjetië elk document tegen betaling kan bekomen worden. Volgens verzoeker wordt de authenticiteit van het document niet ontkracht waardoor het Commissariaat-generaal het document niet eenvoudigweg kan opzijschuiven en beschouwen dat het om een *“geïnterpreteerd”* document gaat dat ieder persoon in Tsjetsjenië tegen betaling zou kunnen bemachtigen. Verzoeker stelt dat het door dergelijke redenering te volgen, totaal onmogelijk zou zijn voor iedere persoon afkomstig uit deze regio van de wereld om zijn gegronde vrees voor vervolging te bewijzen aan de hand van documenten. In het document RUS2008-049 wordt niet vermeld dat het effectief mogelijk zou zijn om een vals opsporingsbericht te bekomen. Dit deel van de motivering is dus volgens verzoeker niet conform de informatiedocumenten die bij het administratief dossier werden gevoegd.

Met betrekking tot de interne paspoorten wijst verzoeker erop dat de motieven van de bestreden beslissing niet relevant zijn om te beoordelen of er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat hij en zijn vrouw duidelijk blij gegeven

hebben van hun identiteit en dat zijn vrouw haar origineel intern Russisch paspoort heeft neergelegd. De uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote hebben geen invloed op hun vrees voor vervolging, zo poneert verzoeker.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de medische documenten in België werden opgesteld, waardoor ze geen bewijs vormen voor de problemen die verzoeker in de Russische Federatie zou hebben gekend, acht verzoeker de redenering van het Commissariaat-generaal verkeerd omdat deze stukken het bestaan van een posttraumatisch stresssyndroom aantonen. Verzoeker citeert uit het verslag van Dr. PICARD en uit het verslag van de ASBL Ulysse waaruit blijkt dat hij lijdt aan posttraumatische stress als gevolg van de gebeurtenissen in de Russische Federatie, meer bepaald in Ingoesjetie, voor zijn vlucht naar België. Volgens verzoeker had dit document in beschouwing moeten worden genomen en vormt dit document een begin van bewijs van de gebeurtenissen en het posttraumatisch stresssyndroom. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing waarbij de attesten opzij worden geschoven, niet correct is.

Over zijn Georgische familienaam beweert verzoeker dat werd uitgegaan van een verkeerde lezing van het document RUS2008-04W van 28 juli 2008 met betrekking tot deze vraag. In dit document wordt *in fine* verduidelijkt dat de fysieke verschijning van het Caucasische type steeds negatieve houdingen kan aantrekken vanwege extremisten of de politie. Verzoeker stipt aan dat er een opsporingsbericht tegen hem bestaat, waarvan de authenticiteit niet op een geldige manier werd ontkracht, waardoor men niet kan uitsluiten dat de Georgische origine van de familienaam van verzoeker een bijkomend element vormt bij het risico op vervolgingen. Door een gedeeltelijke en verkeerde lezing van het document in kwestie begaat het Commissariaat-generaal volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming citeert verzoeker artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet waarbij hij oppert dat de beslissing zich beperkt tot het risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) en in gebreke blijft te motiveren in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker sluit zijn betoog af met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en stelt dat de beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

2.5. Daargelaten de vraag of er zoiets bestaat als een *“beginsel van het voordeel van de twijfel”*, toont verzoeker niet aan dat de beslissing hem onterecht het voordeel van de twijfel zou hebben onthouden. Verzoeker zet evenmin uiteen uit welk punt van de bestreden beslissing zou blijken dat een *“verkeerdelijke en gedeeltelijke lezing van de CEDOCA documenten gevoegd aan het administratief dossier”* heeft plaatsgevonden. Op deze punten mist het middel elke grondslag.

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de loutere Tsjetsjeense origine of de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning als vluchteling waardoor een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag verwees naar de motieven die hij reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag had aangehaald en dat de elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag naar voor brengt de geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Volgens de bestreden beslissing legde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag onduidelijke verklaringen af over de instantie waarmee hij problemen kende en wie naar hem op zoek was. Er wordt ook gewezen op het feit dat hij zijn echtgenote niet op de hoogte had gebracht van de problemen die hij in de periode 2005-2007 zou hebben gekend en dat hij gelogen heeft over zijn reisroute. De door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen. In de convocaties die verzoeker voorlegt, die vijf jaar na de aanslagen van 2004 die aan de basis lagen van zijn problemen zou zijn verzonden, wordt geen melding gemaakt van de zaak waarin verzoeker verdacht

wordt. Bovendien werd ze verzonden naar verzoekers adres in Ingoesjetië waar hij niet geregistreerd stond. Het opsporingsbericht van de OVD dat verzoeker voorlegt, vermeldt dat hij verdacht wordt van deelname aan een bende sinds februari 2007. De commissaris-generaal stelt echter vast dat het een gesolliciteerd document betreft dat via een advocaat bekomen werd waarover verzoeker bovendien weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Daarbij komt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat iedereen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië tegen betaling eender welk document kan kopen wat de waarde ervan ondermijnt. De commissaris-generaal merkt daarnaast op dat het opmerkelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote plots naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag (een kopie van) hun Russisch paspoort konden voorleggen en over deze laattijdige neerlegging weinig overtuigende verklaringen afleggen.

Betreffende de medische attesten stelt de beslissing dat deze in België werden opgesteld in de periode van maart 2009 tot februari 2010 en gesteund zijn op verzoekers persoonlijke verklaringen. Deze attesten vormen geen formeel bewijs dat de problemen verband houden met de vermelde feiten. In deze attesten staat vermeld dat verzoekers capaciteit om te getuigen over de omstandigheden van zijn traumata zouden verzwakt zijn door PTSS en zijn angsten zouden incoherenties en lacunes in zijn verklaringen rechtvaardigen. De beslissing wijst echter op het psychologisch evaluatie-onderzoek dat op 2 maart 2011 werd uitgevoerd waarbij de adviseur-expert vaststelde dat de aantasting van verzoekers cognitief geheugen niet van dien aard is dat verzoeker niet in staat zou zijn om eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige manier te reproduceren. De medische attesten hebben luidens de bestreden beslissing geen invloed op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag.

Op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt wordt verzoekers Georgische herkomst niet als een bron voor vervolging of discriminatie aanzien.

De bestreden beslissing besluit dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen, waardoor geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aangetoond werd.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.8. Verzoeker citeert in zijn tweede middel uit een CEDOCA-rapport over de veiligheidssituatie in Ingoesjetië, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt (stuk 9), maar toont geenszins aan op welke gronden zijn vraag naar bescherming ten aanzien van deze deelrepubliek zou moeten worden getoetst. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker officieel geregistreerd was op een adres in Tsjetsjenië (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 18, documenten, kopie paspoort) en ook zijn rijbewijs in 2008 in Tsjetsjenië werd uitgereikt (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 18, documenten, rijbewijs). Verzoeker bevestigt trouwens zelf dat hij zijn "*propiska*" had in Bamut en daarna in Assinovskaya (Verzoekschrift, p. 18), terwijl hij zijn bewering dat zijn problemen zich in Ingoesjetië hebben afgespeeld met geen enkel document kan staven dat minimale garanties biedt op het vlak van authenticiteit. Waar verzoeker opwerpt dat evenmin rekening werd gehouden met het document van UNHCR dat als bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd en dat de situatie in Tsjetsjenië behelst, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie in de beweerde regio van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 9 juli 2003, nr. 121.481).

2.9. De Raad ziet niet in welke kenmerken die aanleiding gaven tot de beweerde vervolging zoals opgenomen in het feitenrelaas door de actor aan verzoeker zouden zijn toegeschreven en verzoeker verduidelijkt dit evenmin, zodat in het ontbreken van een bespreking van de voorwaarden van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet geen motiveringsgebrek kan worden ontwaard.

2.10. Betreffende het psychologisch evaluatie-onderzoek, uitgevoerd door de adviseur-expert L. QUINTYN, master in de klinische psychologie, waarvan het verslag d.d. 2 maart 2011 in het administratief dossier is opgenomen, stelt verzoeker in wezen dat dit onvoldoende is om de medische attesten van Dr. PICARD, psychiater, en de attesten van P. DE RIDDER, psycholoog, te weerleggen. De Raad stelt vooreerst vast dat het attest van Dr. PICARD van 24 februari 2011, dat in het verzoekschrift wordt vermeld, niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden. Hetzelfde geldt voor het verslag van psychologe DE RIDDER van 25 februari 2011. In het administratief dossier bevinden zich enkel attesten die dateren van 31 maart 2009 (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 18, Documenten, medische attesten). Verzoeker heeft de meest recente medische attesten ook niet als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegd. Zowel in het verzoekschrift (Verzoekschrift p. 16) als in het

verslag van adviseur-expert L. QUINTYN staan deze attesten (stuk 3, psychologisch evaluatieonderzoek, p. 3) echter vermeld en wordt de essentie hieruit weergegeven, zodat de Raad kennis heeft van hun inhoud.

2.11. Uit de attesten van Dr. PICARD van 31 maart 2009 en 24 februari 2011 zoals weergegeven door de partijen blijkt respectievelijk dat verzoekers vermogen om te getuigen over de omstandigheden van zijn traumata verzwakt is door posttraumatische stress, dat zijn angst incoherenties en lacunes in zijn relaas rechtvaardigen en dat zijn posttraumatische stress aanleiding geeft tot slapeloosheid, nachtmerries en concentratiemoeilijkheden. De vaststellingen uit het eerste medische attest noopten de Raad ertoe om in het vernietigingsarrest van 6 december 2010 (RvV 6 december 2010, nr. 52.452) aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op te dragen nader te onderzoeken *“of de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige wijze te reproduceren”*. Noch het arrest, noch enige wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal voor dit onderzoek het advies in te winnen van een psychiater of van een persoon met identieke kwalificaties als de opsteller van de oorspronkelijke attesten. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat een psychologisch evaluatieonderzoek, waarbij geen medische diagnose vereist is, de interventie van een psychiater vereist. Hieruit vloeit voort dat de door verzoeker aangehaalde Franstalige arresten van de Raad van State die betrekking hebben op (de schorsing van) beslissingen met betrekking tot aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van het (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, al dan niet vergezeld van bevelen om het grondgebied te verlaten, en waarop zijn in punt 2.10. weergegeven stelling gebaseerd is, niet zonder meer analoog kunnen worden toegepast op de beoordeling van de cognitieve geheugenfunctie in asielzaken.

2.12. Wat verzoekers cognitieve vermogens betreft, merkt de Raad op dat ter gelegenheid van het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen enkele opmerking werd gemaakt over psychische problemen die een invloed zouden hebben op zijn verklaringen (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/08/2007, eindpagina). Het feit dat verzoeker toen nog niet werd opgevolgd door een psychiater en hij dus niet in staat was een medisch attest voor te leggen, ontslaat hem niet van de plicht om van eventuele stoornissen die zijn verklaringen zouden beïnvloeden, melding te maken. Ook bij het gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd hieromtrent geen enkele opmerking gemaakt, met uitzondering van de vraag van de raadvrouw van verzoeker of de medische attesten ontvangen werden (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, eindpagina). Bovendien blijkt uit een lezing van de in het administratief dossier opgenomen gehoorverslagen geenszins dat verzoeker niet bij machte zou zijn om gegevens op een correcte wijze te reproduceren. Alle vragen werden door verzoeker probleemloos beantwoord. Zo gaf verzoeker zelf op het einde van zijn gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag - naar aanleiding van het ontbreken van documenten met betrekking tot zijn Tsjetsjeense origine - het volgende mee: *“Als er twijfels zijn, kan ik vlot over plaatsen spreken met een TCH tolk, als jullie geïnteresseerd zijn.”* Ook in zijn verzoekschrift oppert hij *“dat de verklaringen van verzoeker over de andere punten van zijn vertoog perfect coherent en concordant waren, gedurende het gehele verloop van zijn twee asielaanvragen”* (Verzoekschrift, p. 23). Dergelijke uitspraken staan haaks op de inhoud van de medische attesten die verzoeker heeft neergelegd. Daarbij dringt zich de opvallende vaststelling op dat deze medische attesten niet enkel dateren van na de negatieve eindbeslissing in het kader van de eerste asielprocedure maar ook, volgens verzoekers eigen verklaringen, hoofdzakelijk werden opgesteld in functie van een regularisatie-aanvraag om medische redenen (stuk 4, eerder ingediend AD, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, p. 7).

2.13. Waar verzoeker met betrekking tot het onderzoek van dhr. L. QUINTYN beweert dat de adviseur-expert zich op anderhalf uur een beeld heeft gevormd van zijn psychiatrische toestand en dit niet opweegt tegen het attest van de geneesheer-specialist die hem gedurende drie jaar opvolgt, treedt de Raad de stelling bij van de verwerende partij zoals geformuleerd in haar nota met opmerkingen dat de duur van het onderzoek geen indicatie vormt voor de pertinentie van de erin vervatte conclusies. Het psychologisch evaluatieonderzoek is gebaseerd op de gehoorverslagen, de medische attesten, de verklaringen van de psychologe en op een gesprek van 1 uur en 50 minuten dat op 29 februari 2011 plaatsvond met verzoeker. Er is wel degelijk sprake van een zorgvuldig onderzoek, waardoor de conclusies uit het verslag van dhr. L. QUINTYN niet terzijde geschoven kunnen worden. In deze conclusies (stuk 3, psychologisch evaluatieonderzoek) staat het volgende te lezen: *“De cognitieve faculteiten zijn ruim voldoende sterk en elke vraag wordt ‘ad rem’ en correct beantwoord.”* De adviseur-expert komt op grond van zijn onderzoek tot het besluit dat betrokkene zowel bij zijn eerste als bij zijn huidige asielaanvraag beschikt over ruim voldoende cognitieve krachten om op een zelfstandige en

functionele manier zijn asielrelaas correct te verdedigen en dat eventuele tegenstrijdigheden en hiaten niet terug te voeren zijn tot zware cognitieve verstoringen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn cognitieve vermogens ontkrachten. De passages uit het verslag met betrekking tot de diagnose volgens de DSM-IV-criteria doen hier niet ter zake. De Raad stelt vast voldoende geïnformeerd te zijn over verzoekers cognitieve vermogens om te komen tot een bevestiging van de bestreden beslissing waardoor er geen vernietigingsgrond zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet voorhanden is.

2.14. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze minimaal kan aangeven door wie hij wordt vervolgd. Bij het opmaken van de verklaring naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag gaf verzoeker aan dat zijn ouders regelmatig bezoek kregen van de Kadyrovtsi (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 15, Verklaring DVZ). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker dat *“hoofdzakelijk de lokale ROVD van Sunzhensky”* naar hem informeerde (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, p. 1). Op het einde van dit gehoor gaf hij aan de FSB te vrezen (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, eindpagina). Verzoeker weerlegt deze onduidelijkheid niet, maar tracht deze te verklaren door de stress waarmee deze bezoeken gepaard gaan en het feit dat hij zijn ouders hierover niet precies heeft ondervraagd. Vermits deze bezoeken de reden vormen waarom verzoeker beweert niet naar zijn land te kunnen terugkeren, mag echter van verzoeker een meer precieze beschrijving worden verwacht. Met zijn betoog over het feit dat hij afwezig was toen de huiszoeking plaatsvond en zijn verwijzing naar het CEDOCA-document dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, heft verzoeker de tegenstrijdigheid niet op tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote waaruit blijkt dat hij niet weet wie de huiszoeking uitvoerde, terwijl zijn echtgenote dit wel wist (stuk 4, eerder ingediend AD, gehoorverslag CGVS 01/08/2007, p. 22). Aangezien verzoeker na deze huiszoeking onderdook (stuk 4, eerder ingediend AD, Vragenlijst, 5 juli 2007, p. 3), mag ervan worden uitgegaan dat zijn vrouw hem beter geïnformeerd had over wie deze huiszoeking uitvoerde. Het eerdere vertrek van de vrouw van verzoeker uit de Russische Federatie vormde één van de motieven op grond waarvan in het kader van de eerste asielprocedure werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dit wordt ook in de bestreden beslissing bevestigd, waardoor verzoekers kritiek op deze overweging elke grondslag mist. In elk geval kan in de bestreden beslissing op deze punten geen motiveringsgebrek worden vastgesteld.

2.15. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeker heeft in het kader van zijn tweede asielaanvraag twee nieuwe stukken neergelegd (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 18, Documenten), met name een convocatie en een opsporingsbericht. Met betrekking tot de convocatie merkt de Raad op dat het, in tegenstelling tot wat hij beweert, in de eerste plaats aan verzoeker toekomt het bewijs te leveren dat deze convocatie als verdachte betrekking heeft op de door hem verklaarde vervolgingsfeiten. Door zijn *a posteriori* bewering dat de convocatie in verband moet worden gebracht met het opsporingsbericht, maakt verzoeker dit verband niet aannemelijk. Waar het in de bestreden beslissing weinig geloofwaardig wordt geacht dat de convocatie pas 5 jaar na de feiten werd verzonden, blijkt ook uit het gehoorverslag dat verzoeker dit niet kan verduidelijken (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, p. 4). Zijn verwijzing naar het CEDOCA-document en zijn stelling dat er in Ingoesjetï een verkapt oorlog woedt, maakt niet duidelijk waarom de autoriteiten zolang zouden hebben gewacht om hem als verdachte op te roepen. Blijkens het gehoorverslag kon verzoeker geen reden aangeven waarom de convocatie naar het adres in Ingoesjetï werd verzonden, terwijl hij daar niet officieel ingeschreven was (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, p. 4). Het feit dat de Ingoesjetische en Federaal Russische diensten sinds de huiszoeking wisten dat hij op dit adres verbleef, vormt geen verklaring voor het feit dat de convocatie niet naar zijn officiële adres werd verzonden. Blijkens zijn verklaringen werd hij immers ook gezocht op zijn officiële adres van inschrijving, waar zijn ouders verblijven (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 07/04/2009, p. 2).

Over het opsporingsbericht houdt verzoeker een betoog dat gericht is tegen de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat iedereen in de Russische Federatie tegen betaling bepaalde documenten kan kopen (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 19, Landeninformatie, Antwoorddocument Russische Federatie/Tsjetsjenië – valse documenten). Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die bewijzen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist is en gaat hierbij tegelijk voorbij aan het hoofdmotief uit de bestreden beslissing waarom aan dit opsporingsbericht geen waarde wordt gehecht, namelijk de vage verklaringen van verzoeker over de wijze waarop dit document in zijn bezit is geraakt. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht

besloten dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelegde documenten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen ombuigen.

2.16. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Het feit dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag “spontaan” zijn initiële verklaringen met betrekking tot zijn traject zou hebben aangepast, heft het leugenachtige karakter van zijn initiële verklaringen niet op. De angst omdat hij met valse documenten zou hebben gereisd vormt geen grond om de waarheid geweld aan te doen. Hetzelfde geldt voor de interne paspoorten van verzoekers. Het plotse opduiken van verzoekers paspoort en het achterhouden van het paspoort van zijn echtgenote, zijn inderdaad niet onmiddellijk relevant om de vervolging te beoordelen, maar doen wel afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.17. In tegenstelling tot verzoekers beweringen vormen de in België opgestelde medische documenten geen begin van bewijs van de problemen die verzoeker in de Russische Federatie zou hebben gekend. In zoverre deze documenten het bestaan van een post-traumatische stressstoornis aantonen in hoofde van verzoeker, laten zij niet toe te besluiten dat deze aandoening veroorzaakt is door de gebeurtenissen in de Russische Federatie, meer specifiek in Ingoesjetië. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (cf. RvS, 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.18. Aangaande verzoekers Georgische familienaam, merkt de Raad op dat het niet de commissaris-generaal, maar wel verzoeker is die overgaat tot een selectieve lezing van de informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd. Uit het geheel van dit antwoorddocument blijkt immers dat er in de Russische Federatie geen bijzondere vijandigheid bestaat ten aanzien van Georgiërs (stuk 4, eerder ingediend AD, stuk 19, Landeninformatie, Document de Réponse rus2010-002w, *risque pour une citoyenne russe d'origine géorgienne / sud-ossète*), waardoor de Georgische origine niet volstaat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de mogelijke negatieve houding vanwege extremisten en de politie betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij het slachtoffer was van dergelijke praktijken. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat het eerder besproken opsporingsbericht verband hield met zijn Georgische origine. Bovendien staat een *negatieve houding* niet gelijk met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag waarvan slechts sprake is in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Deze *negatieve houding* kan ook niet worden aanzien als ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) kan van ernstige schade slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

2.19. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan verzoeker zich immers niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen.

2.20. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag noch van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN